

Postanowieniem z dnia 5 maja 2021 r. Trybunał (izba ds. przyjmowania odwołań do rozpoznania) odmówił przyjęcia odwołania do rozpoznania i obciążył Production Christian Gallimard jej własnymi kosztami.

Odwołanie wniesione w dniu 1 kwietnia 2021 r. przez Ryanair DAC od wyroku Sądu (dziesiąta izba w składzie powiększonym) z dnia 17 lutego 2021 r. w sprawie T-238/20, Ryanair / Komisja

(Sprawa C-209/21 P)

(2021/C 297/18)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona wnosząca odwołanie: Ryanair DAC (przedstawiciele: E. Vahida i F.C. Laprévotte, avocats, S. Rating, abogado, I.G. Metaxas-Maranghidis, dikigoros, i V. Blanc, avocate)

Pozostali uczestnicy postępowania: Komisja Europejska, Republika Francuska i Królestwo Szwecji

Żądania wnoszącej odwołanie

Wnosząca odwołanie wnosi o:

- uchylenie kwestionowanego wyroku Sądu;
- stwierdzenie, zgodnie z art. 263 i 264 TFUE, nieważności decyzji Komisji C(2020) 2097 final z dnia 31 marca 2020 r. decyzji Komisji C(2020) 2366 final z dnia 11 kwietnia 2020 r. w sprawie pomocy państwa SA.56812 (2020/N) – Szwecja – COVID-19: system gwarancji pożyczek dla przedsiębiorstw lotniczych, oraz
- obciążenie Komisji kosztami poniesionymi przez nią samą oraz przez Ryainaira oraz nakazanie interwenientom w obu instancjach pokrycie poniesionych przez nich kosztów;

tytułem ewentualnym:

- uchylenie kwestionowanego wyroku Sądu;
- przekazanie sprawy Sądowi do ponownego rozpoznania oraz
- rozstrzygnięcie o kosztach postępowania w pierwszej instancji i postępowania odwoławczego w orzeczeniu kończącym postępowanie w sprawie.

Zarzuty i główne argumenty

Wnosząca odwołanie opiera je na pięciu zarzutach.

Po pierwsze, Sąd miał dopuścić się naruszenia prawa nie uwzględniając podniesionego przez nią zarzutu, że doszło do nieuzasadnionego naruszenia zasady niedyskryminacji.

Po drugie, Sąd miał dopuścić się naruszenia prawa i przeinaczenia okoliczności faktycznych odnośnie do podnoszonego zarzutu w przedmiocie swobody świadczenia usług.

Po trzecie, Sąd miał dopuścić się naruszenia prawa rezygnując z dokonania wyważenia interesów.

Po czwarte, Sąd miał dopuścić się naruszenia prawa i przeinaczenia okoliczności faktycznych odnośnie do uchybienia przez Komisję obowiązkowi uzasadnienia.

Po piąte, Sąd miał dopuścić się naruszenia prawa i przeinaczenia okoliczności faktycznych odnośnie do uchybienia przez Komisję obowiązkowi wszczęcia formalnej procedury wyjaśniającej.

Odwołanie wniesione w dniu 2 kwietnia 2021 r. przez Ryanair DAC od wyroku Sądu (dziesiąta izba w składzie powiększonym) z dnia 17 lutego 2021 r. w sprawie T-259/20, Ryanair / Komisja

(Sprawa C-210/21 P)

(2021/C 297/19)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona wnosząca odwołanie: Ryanair DAC (przedstawiciele: E. Vahida i F.C. Lapr votte, avocats, S. Rating, abogado, I.G. Metaxas-Maranghidis, dikigoros, i V. Blanc, avocate)

Pozostali uczestnicy postępowania: Komisja Europejska i Republika Francuska

Żądania wnoszącej odwołanie

Wnosząca odwołanie wnosi o:

- uchylenie kwestionowanego wyroku Sądu;
- stwierdzenie, zgodnie z art. 263 i 264 TFUE, nieważności decyzji Komisji C(2020) 2097 final z dnia 31 marca 2020 r. w sprawie pomocy państwa SA.56765 (2020/N) – Francja – COVID-19 – Moratorium dotyczące płatności podatków lotniczych udzielone przedsiębiorstwom z sektora publicznego transportu lotniczego oraz
- obciążenie Komisji kosztami poniesionymi przez nią samą oraz przez Ryainaira oraz nakazanie interwenientom w obu instancjach pokrycie poniesionych przez nich kosztów;

tytułem ewentualnym:

- uchylenie kwestionowanego wyroku Sądu;
- przekazanie sprawy Sądowi do ponownego rozpoznania oraz
- rozstrzygnięcie o kosztach postępowania w pierwszej instancji i postępowania odwoławczego w orzeczeniu kończącym postępowanie w sprawie.

Zarzuty i główne argumenty

Wnosząca odwołanie opiera je na pięciu zarzutach.

Po pierwsze, Sąd miał dopuścić się naruszenia prawa nie uwzględniając podniesionego przez nią zarzutu, że doszło do nieuzasadnionego naruszenia zasady niedyskryminacji.

Po drugie, Sąd miał dopuścić się naruszenia prawa i przeinaczenia okoliczności faktycznych odnośnie do podnoszonego zarzutu w przedmiocie swobody świadczenia usług.

Po trzecie, Sąd miał dopuścić się naruszenia prawa ustalając proporcjonalność pomocy w stosunku do rzeczywistego wymiaru poniesionych szkód zgodnie z art. 107 ust. 2 lit. b) TFUE.

Po czwarte, Sąd miał dopuścić się naruszenia prawa i przeinaczenia okoliczności faktycznych odnośnie do uchybienia przez Komisję obowiązkowi uzasadnienia.